

ליל שבת קודש פרשת וארא ה'תשס"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ו המדבר מאמונה ומעבודות קשות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, דע, שעל די שהעולם הם מקטני אמונה, על כן הם צריכים לתענית, דהיינו עבודות קשות, כי בוודאי ידוע שאפשר לעבוד את השם יתברך בכל דבר, כי אין הקדוש ברוך הוא בא במרוניא עם בריותיו (עבודה זרה ג.), אך מה שצריכין לפעמים לעבודות קשות, הוא בבחינת מה שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין ע"ד:), בשעת השמד, אפילו אערקתא דמסאני יהרג ואל יעבור, נמצא שאף שבאמת אין ראוי שיהרג על זה, אך מחמת שהוא שעת השמד, והם מתגברים ורוצים דייקא להעבירו על דת ולהביאו לכפירות חס ושלום, על כן הוא מוכרח למסור נפשו אפילו עד דבר קל, והעבודה זרה והכפירות הם בבחינת (תהלים קל"ה) אף אין יש רוח בהם, שאין בהם שום רוח כלל, והקטני אמונה הם בבחינת מקוצר רוח, שהוא כמו ממוצע, דהיינו שאין להם אמונה שלימה, שהיא בחינת מאריך רוחו, ואף על פי כן אינם כופרים לגמרי, שאין להם שום רוח כלל, רק הם כמו ממוצע, ורוחם קצרה בחינת מקוצר רוח, וזהו (שמות ו') מקוצר רוח ומעבודה קשה, שמחמת שהם בבחינת קוצר רוח, מחמת שהם קטני אמונה, על ידי זה צריכין לעבודת קשות ולתעניות, כמו שבשעת השמד שהיא קלקול אמונה לגמרי, צריכין למסור נפשם ממש אפילו על דבר קל, כמו כן כשיש קטנות ופגם באמונה, צריכין לעשות עבודות קשות, ויש כמה בחינות בקטני אמונה, כי יש אפילו צדיקים שהם קטני אמונה, כמו שדרשו רז"ל (סוטה מ"ח:): על פסוק (זכריה ד'), מי בז ליום קטנות, מי גרם לצדיקים שיזכזכו שולחנם לעתיד לבוא, קטנות אמונה שהיה בהם זכו, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו יסוד גדול בגילוי האמונה, וכשאדם יכניס בעצמו יסוד זה, יזכה לחיים טובים באמת, והוא תיקון "קטנות" אמונה שיש באדם, כי נשמות ישראל הם מאמינים בני מאמינים, ומי ששם ישראל נקרא עליו בוודאי יש בו נקודה של אמונה, כי בלעדה לא היה לו שום קיום כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רע"ד), אבל לפעמים הנקודה היא בבחינת "קטנות" אמונה, שמאמין בהבורא יתברך שמו, ויודע שצריך לעבוד את השם יתברך, אבל נדמה לו שכדי

לעבוד את השם יתברך צריך לעשות עבודות קשות, כמו תעניתים וסיגופים, ובלי זה אי אפשר להתקרב אל השם יתברך כראוי, והנה מצד אחד, מחשבות אלו באים מנקודה של אמונה, שהרי מאמין בהבורא יתברך שמו, ורוצה להתקרב אליו יתברך, אבל מצד שני הוא ענין של "קטנות" אמונה, שהרי מקטין את אמונתו, ואינו יודע שאפשר לעבוד את השם יתברך בכל דבר, כי אין הקדוש ברוך הוא בא במרוניא עם בריותיו (עבודה זרה ג.), היינו בעלילה, כמו שפירש רש"י שם, ויכולים לעבוד את השם יתברך בכל דבר, היינו באכילה ובשתיה ובשינה ובמשא ומתן עם הבריות, רק כשנפול אדם לקטנות אמונה, נדמה לו שצריך לעשות עבודות קשות וכבידות להתקרב אליו יתברך, וזה גורם לו להתרשל מעבודות פשוטות, שבאמת חשובים ויקרים מאד בעיני השם יתברך, כי אצל השם יתברך חשוב מאד תמימות ופשיטות, ללמוד ולהתפלל הרבה בתמימות ובפשיטות גמור, וכן לקיים מצוות מעשיות הרבה בתמימות ובפשיטות גמור, ואין צריכין עבודות קשות כלל, ולכן העיקר להכניס בעצמו "גדלות" האמונה, ולדעת שאצל השם יתברך חשוב כל נקודה קטנה, ואז יחיה חיים טובים באמת.

והנה להגיע אל שלימות האמונה בהקדוש ברוך הוא, צריכים אמונת חכמים, להאמין בחכמים אמיתיים המגלים אור האמונה בהקדוש ברוך הוא, כי אמונת חכמים ואמונה בהקדוש ברוך הוא תלויים זה בזה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מכילתא בשלה) על הפסוק (שמות י"ד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, אם במשה האמינו קל וחומר בה', בא זה ללמדך שכל מי שמאמין ברועה נאמן כאלו מאמין במאמר מי שאמר והיה העולם, עיין שם, כי החכמים אמיתיים מלמדים אותנו ענין "גדלות" האמונה, שאצל הקדוש ברוך הוא חשוב ויקר כל נקודה קטנה של איש הישראלי, והקדוש ברוך הוא אוהב מאד את העבודות הפשוטות, אבל גם באמונת חכמים יש נסיונות רבות, וגם באמונת חכמים יש פגם של "קטנות" אמונה, שנדמה לבני אדם, שחכם אמיתי צריך להיות נראה משונה משאר בני אדם, וצריך להראות עבודות קשות ומשונות, ובלא זה אינו חכם, והוא טעות גמור, כי חכמים אמיתיים הדביקים בו יתברך בדביקות אמיתי, נראים כדוגמת כל אדם ממש, ואי אפשר להכיר אותם מבחוץ כלל (ליקושי מוהר"ן חלק ב' סי' קמ"ז), וכמו שפעם אמר רבינו"ל, מי שמכיר אותי יעיד, שאין בי שום תנועה של "גוטער איד" (צדיק מפורסם) כלל, אבל רוב בני אדם אינם מבינים זאת, ורוצים לראות עבודות קשות ומשונות אצל הצדיק, ובלא זה אינו צדיק כלל, אבל הצדיקים אמיתיים מתדמים ליוצרים, וכמו שהשם יתברך פשוט בתכלית הפשיטות, ואין רואים אלקות בהתגלות פתוחה כלל, כמו כן הצדיקים אמיתיים מתנהגים בתכלית הפשיטות ואין רואים אצלם שום התגלות פתוחה כלל, ולכן בכדי להגיע אל "גדלות" האמונה בהשם יתברך, ולהאמין שכל עבודות פשוטות חשובים

ויקרים בעיני השם יתברך מאד, צריכין "גדלות" האמונה בצדיקים, ולהאמין שכל מעשיהם ודיבוריהם אינם פשוטים, ואם הם אומרים לנו שגם עם עבודות פשוטות יכולים לעבוד את השם יתברך, צריכין לקבל את דבריהם ולהאמין בהם, ועל ידי זה נזכה לאמונה שלימה וברורה בהקדוש ברוך הוא.

והנה רביז"ל מגלה לנו כאן, שיש עוד חלק שלישי של אמונה, שצריכין לצרף לאמונה בהקדוש ברוך הוא ולאמונה בצדיקים, והוא "אמונה בעצמו", שיאמין שגם הוא חשוב ויקר מאד בעיני השם יתברך, והקדוש ברוך הוא חפץ מאד בעבודתו, כי על פי רוב היצר הרע בא אל אדם לשבור אותו, ואומר לו, "מה אתה חשוב לפני השם יתברך, וכי השם יתברך צריך העבודה שלך", ובוז מומן רשת לרגלו לבטל אותו מעבודתו, אבל אדם צריך להיות גיבור חיל כנגדו, ולומר לו, שבוודאי אני חשוב ויקר מאד בעיני השם יתברך, וכל נקודה קטנה שיש בי חשוב אצלו יתברך, וגם באמונה זאת צריכין "גדלות" אמונה, להאמין שכל תנועה קלה שעושה למען השם יתברך, חשוב ויקר מאד, ולא יפול לתוך "קטנות" אמונה לחשוב שאין הקדוש ברוך הוא צריך רק עבודות קשות וכבידות, ולא עבודות קטנות ופשוטות, כי ממחשבות אלו מפסידים הרבה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה מ"ח:): מאי דכתיב (זכריה ד') כי מי בז ליום קטנות, מי גרם לצדיקים שיתבזבו שולחנן לעתיד לבא קטנות שהיה בהן שלא האמינו בהקדוש ברוך הוא, ופירש"י, קטנות, קטנות אמונה, עיין שם, כי לפעמים גם אצל הצדיקים יש פגם "קטנות" אמונה, שאינם מאמינים שיש להקדוש ברוך הוא נחת רוח מהחידושים שלהם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א), ואינם מאמינים שיש להם כח להחזיר נשמות ישראל בתשובה, ואז כולם מפסידים מזה, כי נשתלשל גם בפשוטי העם פגם קטנות אמונה, ואינם מאמינים שהם חשובים בעיני השם יתברך, ולכן כל שלשה חלקי האמונה הנ"ל קשורים ותלויים זה בזה, ובכולם צריכין לצאת מ"קטנות" אמונה אל "גדלות" אמונה, א' להאמין בעצמו, שגם הוא חשוב ויקר בעיני השם יתברך, ואפילו עבודות פשוטות שלו, ב' להאמין בצדיקים, שאפילו אם מתנהגים הנהגות פשוטות, הם גדולים וחשובים מאד, וכל מעשיהם ודיבוריהם אינם פשוטים, וג' להאמין בהשם יתברך, ולדעת שאף על פי שהוא יתברך מרום ומנושא מאד, אף על פי כן חפץ במעשינו ובעבודתינו, ויכולים לעבדו יתברך בכל דבר ממש, ומי שיכניס כל שלשה חלקי אמונה אלו בלבנו, יהיה חיים טובים ומתוקים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות ו') וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה, ויש לומר שמרומז בפסוק זה כל שלשה חלקי אמונה הנ"ל, שיהיו

כולם ב"גדלות" ולא ב"קטנות", כי הנה רביז"ל מפרש ענין "קוצר רוח", שהוא ענין "קטני" אמונה, כי אמונה שלימה נקרא מאריך רוחו, ומי שיש לו קטנות אמונה, נקרא "קוצר רוח", וזה גורם "עבודה קשה", שנדמה לו שצריך לעשות עבודות קשות לעבוד את השם יתברך, והתורה מגלה לנו, שמחמת שהיו נשמות ישראל במצרים, ועדיין לא זכו לגדלות האמונה, לכן חשבו שצריכין רק עבודות קשות וכבידות לעבוד את השם יתברך, ומחמת זה לא היו מוכנים לקבל דברי משה רבינו, שבא לגלות להם האמונה בהקדוש ברוך הוא, נמצא שהיה להם קטנות בכל שלשה חלקי אמונה הנ"ל, שלא האמינו בעצמם כראוי, ומחמת זה לא האמינו במשה רבינו כראוי, ועל ידי זה לא היה להם אמונה בהקדוש ברוך הוא כראוי, וזהו "וידבר משה בן אל בני ישראל", שמשה רבינו בא וגילה להם האמונה בהקדוש ברוך הוא, שהשם יתברך מוכן לגואלם, אבל "ולא שמעו אל משה", שלא היה להם אמונת חכמים כראוי, ולא קיבלו האמונה בה' כראוי מפי משה רבינו, והכל "מקוצר רוח ומעבודה קשה", כי לא היה להם אמונה כראוי בעצמם, רק היה להם "קוצר רוח", ונדמה להם שצריכין "עבודה קשה", אבל משה רבינו סבל אותם עם רחמנות אמיתי, וכמו שכתוב (ישעיה מ"ט) כי מרחמם ינהגם, והוריד עצמו אליהם עד שהאיר בהם האמונה הקדושה, ועל ידי זה העלה אותם מקטנות לגדלות, עד שהוציאים ממצרים, ונעשו עם הנבחר להקדוש ברוך הוא, ואז נתתקנו כל שלשה חלקי האמונה ביחד, והשם יתברך יזכינו להגיע אל שלימות האמונה, ונוכה להאיר על נפשינו אור השם יתברך ואור הצדיקים אמיתיים, עדי נוכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת וארא ה'תשס"ח

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש ג"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה ממלך וקיסר מעשה ב' דף כ', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש ג"י, רביז"ל מספר, מעשה בקיסר אחד, שלא היה לו בנים, גם מלך אחד לא היה לו בנים, ונסע הקיסר על הארץ לשוטט לבקש אולי ימצא איזה עצה ותרופה להוליד בנים, גם המלך נסע כמו כן, כי גלות מזכה

האדם לבנים, וכמובא בספר המדות (אות בנים סי' ל"ח) מי שאין לו בנים, יקבל על עצמו גלות, וכן אמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין ל"ז): גלות מכפרת על הכל, שנאמר (ירמיה כ"ב) כתבו את האיש הזה ערירי וגו', ובתר דגלה כתיב (דברי הימים א' ג') ובני יכניה אסיר שאלתיאל בנו, וכן אמרו (ראש השנה ט"ז): שינוי מקום מקרע גזר דינו של אדם, וכמו שכתוב (בראשית י"ב) ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וגו', והדר, ואעשך לגוי גדול, עיין שם.

ונודמנו שניהם לפונדק אחד, ולא היו יודעים זה מזה, והכיר הקיסר בהמלך, שיש לו נימוס (של מלכות), ושאל אותו, והודה לו שהוא מלך, גם המלך הכיר בקיסר גם כן, והודה לו גם כן, כי כל ישראל בני מלכים הם (שבת ס"ז), ובכל אחד מישראל מושרש נימוס של מלכות, היינו דרך ארץ ומדות טובות, וככל שזוכה אדם לתקן ולשפר המדות שלו, כן מתגלה בו נימוס של מלכות, וכולם מכירים שהוא בן חביב להקדוש ברוך הוא.

והודיעו זה לזה שנוסעים בשביל בנים, ונתקשרו שניהם, באם שיבואו לביתם ויולידו נשותיהם זכר ונקבה באופן שיהיו יכולים להתחתן, אזי יתחתנו בין שניהם, כי כן דרכן של בני אדם הנמצאים בצרה ובגלות, שמתקשרים מאד ביחד, ומחזקים זה את זה, ומבטיחים זה לזה שיעמדו תמיד ביחד, וכמו שכתוב (משלי י"ז) ואח לצרה יולד, ופירש"י, לעת הצרה יולד לך הריע כאח, לעזור לך ולהשתתף בצרתך, עיין שם, וכן פירש"י על הפסוק (ויקרא כ"ז) ואתכם אורה בגוים וגו', שבשעה שבני מדינה גולים למקום אחד, רואים זה את זה ומתנחמין וכו', עיין שם, אבל צריכין לזכור ההתקשרות גם לאחר שעבר הצרה, ולהכיר טובה לאלו שקיבלו מהם התחזקות וניחומים בעת הצר והדוחק, ולהחזיר להם טובה.

ונסע הקיסר לביתו והוליד בת, והמלך נסע לביתו והוליד בן, וההתקשרות הג"ל נשכח מהם, כי זה מדריגה גדולה, להכיר טובה למי שעשה לו טובה, ואף פעם לא לשכוח אותו, אבל הוא נסיון גדול, כי על פי רוב בני אדם שוכחים את הטובות שעשו להם, וכשעובר עליהם איזה צרה גדולה ומשונה חם ושלום, אזי נזכרים שאחד גמל להם טובות ושכחו ממנו, וכמסופר בגמרא (תענית ת.) מחולדה ובור, שמעשה היה בנערה אחת שהיתה רוצה לילך לבית אביה, והיה בור בדרך ונפלה, ובא בחור אחד, ואמר, אם אני אעליך תנשאי לי, אמרה לו הן, ונשבעו ביניהן, שהוא לא ישא אשה אחרת, והיא לא תנשא לאיש אחר, ואמרו, מי מעיד בינינו, והיתה חולדה אחת הולכת לפני הבור, ואמרו, אלו שנים, בור וחולדה, יהיו עדים בינינו, והלכו לדרכם, והיא עמדה בשבעות, והוא נשא אשה אחרת וילדה

בן, באת חולדה ונשכתו ומת, וילדה לו בן שני, ונפל לבור ומת, אמרה לו אשתו, מה זה המעשה שהגיע לנו שלא כשאר בני אדם, נזכר השבועה וסיפר לאשתו כל המעשה, אמרה לו אם בן חזור וקחנה, וכתב לה גט והלך ונשא את הבתולה, עיין שם, הרי שצריכין לזכור היטיב ההבטחה שהבטיח אדם בעת צרה, ולא לשכוח אותה בעת ההרווחה, והשם יתברך יזכינו לקנות מדת הכרת הטוב בשלימות, ולהכיר טובה להשם יתברך על כל הטוב שגומל אותנו בכל עת, וכן להכיר טוב לחברינו, עדי נזכה לראות בטובתן וגאולתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת וארא ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ר"ה המדבר מאמירת תהלים ומתיקון הכללי, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, תיקון למקרה לילה רחמנא לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים באותו היום שאירע לו חס ושלום, כי יש כח באמירת תהלים להוציא הטפה מהקליפה שלקחה אותה, כי תהלי"ם בגימטריא לילי"ת עם החמש אותיות של שמה, שהיא הממונה על זה כידוע, וצריך לכוון בשעת אמירת תהלים, שתהלי"ם בגימטריא תפ"ה, שהוא מכוון כמספר השני שמות א"ל אלהי"ם במלואו כזה: אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שעל ידי השני שמות אלו יוצאה הטפה מהקליפה, כי הטפה היא בחינת חסד וגבורה כידוע, כי יש בה כח אש ומים, חמימות ולחות, שהם בחינת חסד וגבורה, ועל ידי השני שמות א"ל אלהי"ם הנ"ל, שהם בחינת חסד וגבורה כידוע שהם גימטריא תהלי"ם כנ"ל, על ידי זה מוציאינן הטפה משם, וזה צריך לכוון בשעת אמירת תהלים, ועל כן צריך לומר עשרה קפיטל, כי יש עשרה מיני זמרה, שהם בחינת העשרה לשונות שנאמר בהם ספר תהלים כמובא (בגמרא פסחים ק"ו.), שהם אשרי ולמנצח ומשכיל והללויה וכו' עיין בפרוש רש"י, ויש כח בכל לשון ולשון של העשרה לשונות הנ"ל

לבטל כח הקליפה הנ"ל, כי כל אחד מאלו הלשונות, הם היפך הקליפה הנ"ל וכו'.

אחר כך גילה רביז"ל, העשרה קפיטל תהלים בפרטיות, שצריך לאמרם באותו היום שיקרה לו, חם ושלו, מקרה בלתי טהור, ואלו הן, מכתם לדוד, ט"ז: לדוד משכיל, ל"ב: אשרי משכיל אל דל, מ"א: כאיל תערג, מ"ב: למנצח אל תשחת, נ"ט: למנצח על ידותון, ע"ז: תפלה למשה, צ': הודו לה' קראו בשמו, ק"ה: על נהרות בבל, קל"ז: הללויה הללו אל בקדשו, ק"נ: ואמר: שאלו העשרה קפיטל תהלים, הם תיקון גדול מאד למקרה חם ושלו, ומי שזוכה לאומרם באותו היום, אין צריך לפחד עוד כלל מפגם הנורא של המקרה, חם ושלו, כי בודאי נתתקן על ידי זה, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה ידוע ומפורסם בעולם את התיקון הנורא והנפלא שגילה רביז"ל לפגם הברית, והוא ה"תיקון הכללי", שהם עשרה מזמורי תהלים שגילה רביז"ל לומר לתיקון הברית, והם תיקון גמור לכל מיני פגמים, וגם מסוגלים להמשיך על האדם כל מיני השפעות מזכות ברוחניות ובגשמיות, ובתחילה אמר רביז"ל, שכל עשרה מזמורי שבתהלים הם תיקון לזה, ולא ייחד דווקא מזמורים פרטים, כי גודל אמירת תהלים אין לתאר ואין לשער כלל, והוא מסוגל מאד לתשובה ולפתוח כל שערי מעלה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ג), רק אחר כך גילה רביז"ל עשרה מזמורים פרטיים של "תיקון הכללי" להגיד בשביל תיקון, אבל עדיין מונח כח עצום בכל ספר תהלים, באיזה מזמורים שרק יאמר, להחזיר אדם בתשובה ולהביא עליו כל מיני ישועות, כי דוד המלך אמר ספר תהלים ברוח הקדוש גדול ונורא מאד, עד שכל אחד ואחד יוכל למצוא את עצמו בתוך ספר תהלים, ולומר את המזמורים כאילו הם נאמרים עליו ממש (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ק"א וסי' קכ"ה), ותהלים מסוגלת ביותר לתיקון הברית, מחמת שתהלי"ם בגימטריא תפ"ה כמנין הקליפה לילי"ת עם חמש אותיות של שמה, ולילי"ת נקראת על שם יללה ועצבות, ועל ידי זה מכשילה בפגם הברית רחמנא ליצלן, אבל התיקון כנגדה הוא אמירת תהלים בשמחה ובדביקות, ועל ידי זה מוחים שמה וזכרה מן העולם, ורביז"ל מגלה סוד פנימיות הענין, כי שני שמות א"ל אלהי"ם במילואם כזה: אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד הי"י יו"ד מ"ם, עולין בגימטריא תפ"ה כמנין תהלי"ם, וכמנין הקליפה הנ"ל, ושני שמות אלו מרמזים על חסד וגבורה, והם מתקנים פגם הנ"ל שבא מחסד וגבורה, היינו ממה שאדם מתחמם לעבירה, ואחר כך מתקרר מקדושתו חם ושלו,

וכשאדם אומר תהלים בחיות ובדביקות, זה מסוגל לתקן כל עוונותיו ולהביא עליו כל מיני ישועות ונחמות.

ומנהג אנשי שלומינו לומר הרבה תהלים בכל יום, ובפרט בימי שובבי"ם, והמנהג להשלים בכל יום "יום" שלם של תהלים, כפי שספר תהלים נחלקת לשבעת ימי השבוע, ובדרך זה גומרים כל ספר תהלים בכל שבוע, והוא תיקון גדול מאד, ובימי שובבי"ם וכן בימי ספירה וכן בימי אלול, היה מנהגו של מוהרנ"ת ז"ל לגמור בכל יום פעמיים את "יום" התהלים, ובדרך זה גומרים שלש מאות מזמורים כל שבוע כמנן כפ"ר, ולכן אשרי מי שמרגיל עצמו באמירת תהלים, וכן מדקדק מאד לומר בכל יום את העשרה מזמורים של "תיקון הכללי", כי על ידי זה ימשך על עצמו כל מיני תיקונים נפלאים והשפעות טובות, ויאיר לו אור השכינה בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות ה') **ושמתי פדת בין עמי ובין עמיך למחר יהיה האות הזה**, ויש לומר שמרומו בפסוק זה עוצם מעלת אמירת תהלים, כי פד"ת עם הכולל בגימטריא תהלי"ם, והוא הכח והדרך לפדות נפשו מיד הקליפות הבאות מצד מזמאות אומות העולם, זהו, **ושמתי פד"ת**, היינו תהלי"ם, **בין עמי ובין עמיך**, והנה תיבת פד"ת כתיב כאן חסר ו', אבל בשני מקומות אחרות כתיב מלא ו', וכמוכא בבעל המזורים, פדות ג' במסורה, דין חסר, וב' מלאים, (תהלים ק"א) **"פדות" שלח לעמו**, (שם ק"ל) **והרבה עמו "פדות"**, עיין שם, ויש לומר בזה, כי הנה האות ו' מרמז על החיות של כל דבר, וכשחסר ו', מרמז על חסרון החיות, שהוא סוד פגימת הלבנה, מאורת חסר ו' (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קנ"א), ומזה בא כל הפגמים והעוונות חס ושלום, ובפרט פגם הברית רחמנא ליצלן, כי אות ו' מרמז על הספירה הששית, ספירת היסוד, קדושת יוסף הצדיק, ולכן היום בגלותינו פד"ת כתיב חסר ו', וכמו שכתוב, **ושמתי פד"ת בין עמי ובין עמיך**, כי עדיין אין התיקון והפדיון שלימה, אבל בתוך תיבת פד"ת מרומו קירוב הגאולה והפדיון, שהיא אמירת תהלי"ם שהיא בגימטריא פד"ת עם הכולל, אבל למחר ולעתיד לבא יהיה התיקון שלם, ויחזור אות ו' למקומו, וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (מובא בפירש"י ויקרא כ"ו פסוק מ"ב) **"יעקוב" כתיב בחמשה מקומות בתורה מלא ו'**, ו"אליהו" כתיב בחמשה מקומות חסר ו', **"אליה"**, כי לקח יעקב משכון מאליהו עד שיבא לבשר הגאולה לבניו, ואז ימלא הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים, וכולם יעסקו באמירת תהלים ובאמירת "תיקון הכללי", ויהיה תיקון העולם בשלימות, וזהו שני המקומות שכתוב **"פדות" מלא ו'**, (תהלים ק"א) **פדו"ת שלח לעמו**, וכן (שם ק"ל) **והרבה עמו פדו"ת**, כי אז יהיה תיקון השלם ויתכפרו כל

העוונות, וכמו שכתוב אחר כך (שם), והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו, ואם כן זהו המשך דברי הפסוק "ושמתי פדת בין עמי ובין עמיד, למחר יהיה האות הזה" כי למחר ולעתיד לבוא בעת התיקון, יוחזר "האות ו' הזה" למקומו, ויפרו נשמות ישראל מכל עוונותיהם ומכל צרותיהם, ויהיה תיקון השלם באמת, והשם יתברך יזכינו לתיקון הברית בשלימות, ונזכה לראות בקרוב בגאולתנו ובפדיון נפשינו, ובביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

